

Es ist bekannt, man sagt's nicht gerne:
Den Ruhm erwirbt man in der Ferne.
Dies galt und gilt auch heute weiter
für Chöre wie für deren Leiter.
Das Dvorak-Jahr und noch dazu,
daß Tschechien in der EU,
und dort ein Chor dasselbe will,
das machte Prag zu unsrem Ziel.

Davor, nicht ohne Schwierigkeit,
lag eine lange Probenzeit,
in der uns Guido, löblich dies,
dann oft in vielem unterwies.
Wir sollten nun, vor allen Dingen,
nicht so barockisiert mehr singen,
es ginge hier nun nicht mehr um
das Weihnachtsoratorium.
Er war im Grunde immer wohl,
Gesang betreffend, anspruchsvoll,
und psychologisch sehr begabt:
„Nicht weil ihr eine Meise habt,
mißlingt euch diese Tonsequenz
verdreißlich und in Permanenz,“
so sprach er einsichtsvoll mal schon,
„ihr formt nicht richtig euren Ton!“
In diesem Punkt hat er verschärft
mit Recht uns wochenlang genervt.
Es war auch schwer, zu widersteh'n
dem üblen Massenphänomen,
das ist, wenn plötzlich ungerührt
der Chor ganz autonom agiert
und, Guidos Führung abgeneigt,
selbständige Dynamik zeigt.
Der Dirigent, Statist nun bloß,
ist kurze Zeit zwar fassungslos,
speit danach vielfach über alle,
verbal zwar nur, doch Gift und Galle
und bleibt danach noch lange bissig.
(Wer ist schon gerne überflüssig!?)

Den Offertorium-Triolen
galt unsre Mißmut unverholen.
Umstritten auch das Zeitbudget
der Fuge „Olim Abrahæ“.
Es wollten viele da beim Singen
gern jeden Ton zur Geltung bringen,
doch allen, die nicht sehr beweglich,
war dieses technisch kaum noch möglich.

Die Busse brachten noch bei Tag
uns alle rechtzeitig nach Prag,
wo man dann mit den Bahnen fuhr.
Die erste Probe 18 Uhr
an ganz verehrensvertem Ort.
Bewirtet wurde fürstlich dort,
Verständigung zwar punktuell,
jedoch im ganzen ziemlich schnell.
Nach kurzer Zeit war allen klar,
daß vieles anzugleichen war,
es herrschten, namentlich im Chor,
noch die Verschiedenheiten vor,
doch haben wir im ganzen Großen,
das Ungewohnte sehr genossen.

Konzert in Slany, Kirche alt
und schön, doch ungeheizt und kalt.
Damit's nicht Folgen haben solle,
schützt überall man sich mit Wolle.
Beiläufig zu berichten ist
von einiger Choristen List
(die eingeborene Fraktion,
die im voraus weitblickend schon
mit Flüssigkeit, die wasserklar,
doch ziemlich hochprozentig war,
sich gegen thermische Verluste
sehr wirkungsvoll zu schützen wußte),
doch hat die Kälte in zwei Stunden
zu jedem ihren Weg gefunden.

Gepflegt und warm, wie's jeder mag,
war es dann beim Konzert in Prag,
auch hatten beide Chöre fast
sich schon einander angepaßt,
zumindest immerhin so weit
dies möglich war in kurzer Zeit,
und Roman, dem viel Lob gebührt,
hat uns sehr nervenstark geführt.

Danach dann noch Tourismus pur,
und Karlstein nicht, und Melnik nur,
auch Prag war weiter zu entdecken.
Der Jugendstil an allen Ecken,
ein Metronom, wo Stalin stand,
vom „Eifelturm“ der Blick ins Land,
der Hradschin, auf den Berg gesetzt,
am Ohr das Handy jeder jetzt.

Zurück daheim, nach Guidos Meinung
hörbar Verwilderungserscheinung.
Es lauscht der Haufen recht beklommen
den Mängeln, die er wahrgenommen.
Auch droht er, nach den ganzen Mühlen,
uns die Triolen zu entziehen.
Er wolle diese (nicht zu fassen!)
von fremden Söldnern singen lassen
und plane auch die Fuge schon
in einer Zeitlupenversion.
Ein Solobaß-Kopf, der gerad'
uns noch in Prag begleitet hat
und auch hier singen hat gesollt,
der war schon in den Sand gerollt,
und Guido, stellten wir uns vor,
macht so was sicher auch im Chor.
Vor diesem, dem Verzweiflungsschlag,
erschien zum Glück der Bus aus Prag.

Konzerte sangen danach wir
dann noch in Beckum und auch hier.
Es ist, nach Lästern, Unken, Bangen,
dann trotzdem alles gut gegangen.
Wir danken drum von allen Seiten
zwei leitenden Persönlichkeiten
und, last not least, somit davor,
für sehr viel auch dem Hlahol-Chor!

Známe to, nerado se o tom mluví:
Pravou slávou získáš v dále.
To platí furt, žádné dementi,
pro sbory i pro dirigenty.
Dvořákův rok a ještě k tomu,
Že Česko vstoupilo do EU
A že tam jeden sbor má stejný cíl,
nás vypravilo do Prahy.

Tomu předcházelo ne bez problémů,
Dlouhé období zkoušení,
Guido nás, budiž chvála jemu,
V této době učil ledasčemu.
Nyní jsme měli, a to hlavně,
Zpívati méně barokizovaně,
neboť se nejednalo pro auditorium
o žádné Vánoční oratorium.
V podstatě byl stále,
co do zpěvu náročný
a psychologicky nanejvýš nadaný:
„Ne proto, že jste blbečci,
nezvládáte zazpívati
onu tonovou sekvenci
hrozně, a to v permanenci,“
tak pravil, občas smílivěji,
„tóny špatně vytváříte!“
V tomto duchu čím dál více
A právem nás týral celé týdny.
Bylo těžké vzdorovat tomu
uděsnému masovému fenoménu,
to jest, když pak znenadání
sbor zpívá sám, bez vnějšího ovládní
a ignorujíc Guidovu taktovku
vyvíjí samostatnou dynamiku.
A dirigent v roli statisty,
Je malou chvíli odrovnaný,
pak často všem bez výjimky,
byť verbálně jen, nadává do volů
a dlouho potom ještě bývá kousavý.
(Maskotem býti je přece otravný!?)
Trioly z offertoria
Se nám vůbec nelíbily, vida.
Sporný byl také časový limit
Ve fuze „Olim Abrahae“ – forget it.
Někteří z nás chtěli vypěvovati
Každický tón, pekně vypravovati,
Však všichni, kteří nějak nepohybliví,
Technicky toto nezvládali.

Autobusy nás ještě za světla
Včas dopravily do Prahy, toho krásného města,
kde jsme přestoupili na tramvaje.
První zkouška: v 18 hodin, ajaj,
Na velmi slavném tamže místě.
A občerstvení bylo královské,
komunikace však omezená,
vcelku však vydařená.
Po krátké době všem bylo jasné,
že srovnati hlasy bylo na čase,
sbory se pěkně odlišily
přes konsensus ohledně skladby,
vcelku však jsme ocenili,
jak zvláštnosti, tak rozdíly.

Koncert ve Slaném, kostel starý
A krásný, avšak bez topení a proto chladný.
Aby to zůstalo bez následků,
Jsme se schoulili do kabátů.
Mimochodem je třeba říci
O triku, který znali sboríci
(pradávná frakce,
která už dopředu
přibalila tekutinu průhlednou,
ovšem na procenta bohatou,
a tím i ty ztráty termické
byly věru zanedbatelné),
ovšem po dvou hodinách ve filcu
zmrzla i většina otužilců.

Kultivovaně a teple se pak ukáže,
koncertní atmosféra v Praze,
také se už skoro podařil trik
sbory zvukově sjednotit,
aspoň do té malé míry
jak to bylo možné za tu chvíli,
a Roman, teď chvála budiž jemu,
pevnými nervy nás vedl skrz onu skladbu.

Pak následoval turistický program,
Karlštejn a Mělník – byli jsme tam,
I Prahu jsme blíže prozkoumali,
na každém rohu secesi,
Metronom na místě Stalina,
pohled z „eiffelovky“ – samá krása,
a Hradčany pysně na kopci,
všichni mobilně telefonují.

Zpět v Hannoveru pak, dle Guidova usouzení
bylo slyšitelné hlasové zdivočení.
Posloucháme, rozpačití jako psi,
co se mu na našem zpěvu nelíbí.
A vyhrožoval po všech námáhách
Odebrat nám trioly, což je kách.
Prý je příště nechá zpívati
Cizími najatými žoldáky!
A také fugu hodlá řídit
Prý jako zpomalený zaznam v kině.
To sólový bas, který nás právě
Ještě doprovázel tam v Praze
A také zde měl zpívati,
už doplatil na Guidovo naléhání,
a on, to teď nám blesklo hlavou,
to udělá i se sborem, ještě jednou.
Před tímto náběhem zoufalosti,
naštěstí se objevili pražští hosté.

Koncerty jsme zpívali přece jen
V Beckumu a i Hannoveránům.
Po pomluvách, fňukání a strachování,
vše dopadlo přece jen podle očekávání.
Proto děkujeme ze všech stran
Těm dvěma vedoucím osobám
a, last but not least, od shora dolu,
za mnohé i Pražskému Hlaholu!